

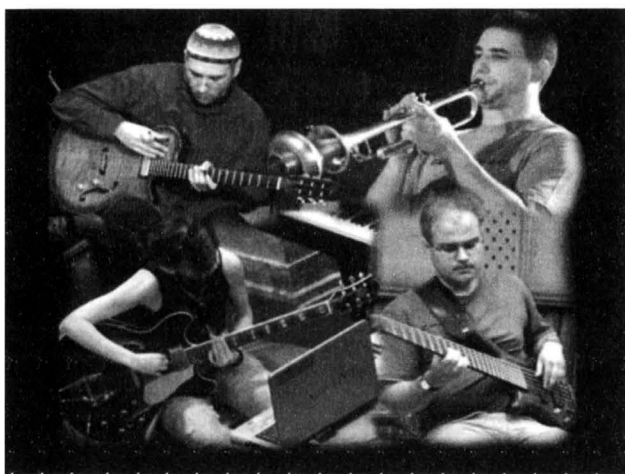
Pro Contemporania: Electric EXchange

Muzica este...

...și de aici încolo hotarul îngust și înșelător al certitudinilor noastre se oprește.

Din fericire nu putem cuprinde fenomenul muzical în toată splendoarea complexității sale. De aceea întrebarea de „a fi sau a nu fi... muzică” un anumit tip de discurs sonor este la fel de plină de sens cu cele de tipul „Care este mai mare? Bach sau Beethoven?”.

Am avut aceste gânduri în timpul desfășurării unui concert de improvizație susținut de ansamblul Pro Contemporania, al cărui titlu „Electric EXchange” prevenea într-o oarecare măsură publicul privind conținutul posibil al unui astfel de

program. Asociată din păcate amatorismului (implicit derizoriu), improvizația este încă privită cu multă suspiciune în zona muzicii culte de la noi. Mai mult decât atât, ideea de compoziție este de obicei legată de un complex motivațional de tip conservator, conform căruia autorul unei piese muzicale nu poate fi decât aceea persoană care a conceput partitura în întregul ei. De aceea

auditoriul, altminteri foarte numeros pentru acest tip de concert, s-a împărțit vrând-nevrând între cei disponibili de a primi oferta programului de concepte și nu de compoziții în sensul clasic, și cei care au așteptat în zadar – mai ales în cazul părții a doua, ce l-a avut ca invitat din Austria pe DJ-ul experimental Wolfgang Fuchs – întâlnirea cu convenția de concert tradițională.

Ca întotdeauna incitantă pentru unii și din nou, de neînțeles și automat de neacceptat pentru alții, sonoritățile diverse au constituit marca acestui *performance*. Programul a pus în discuție concepte cu titluri ofertante pentru jocul imaginației fiecăruia precum *Dixit* al lui Vladimir Scolnic, un compozitor care dezvoltă o legătură spirituală cu tinerii săi confracți de pe scenă carora le este dedicată piesa, *Electro State of Mind* – propunerea lui Sorin Romanescu pentru o stare de tranzit între urbanul industrial și meditația orientală, *Suite for the Future* – în întâmpinarea unui viitor imprevizibil propusă de Irinel Anghel, *Nostradamus* – în

viziunea plină de umor și temperament a lui Virgil Oprina, interiorizatul *Music Traffic Controller* aparținându-i lui Wolfgang Fuchs și din nou neastâmpărul funciar al lui Andrei Kivu, care de această dată s-a numit *Mix Down*.

Aducând aminte asemenea vieții că valoarea clipei poate cuprinde un univers de alte universuri, Improvizația fie ea pornită de la un concept – Improvizație Conceptuală ar putea fi un nume legitim dat acestui fel de muzică – sau nu (deși mult mai greu de imaginat), reprezintă un gen ce poate fi propriu oricărui stil muzical. Aplicat genului electro-fusion de către muzicienii grupului Pro Contemporania în studioul Alfred Alessandrescu al Radiodifuziunii Române, acest tip de discurs muzical reprezintă o nouă etapă de căutări ale unor posibile răspunsuri la o întrebare mai nuanțată: „și mai ce poate fi muzica ?”

Oltea ȘERBAN-PÂRĂU

„Vocile” flautului sau Pierre Yves Artaud

Prezență marcantă în festivalurile internaționale, aproape „românizat” prin contactul neîntrerupt cu mediul artistic românesc, fie cu compozitorii din diaspora

fie cu cei din țară fie cu scenele de concert autohtone, flautistul Pierre Yves Artaud și-a arhitecturat recitalul din cadrul „Săptămânii Muzicii Contemporane” 2006 ca pe un gest interpretativ închinat instrumentului său. Monologând sau dialogând cu clarinetul, pianul sau viola (ori cu toate trei simultan), flautul suveran (tratată, bineînțeles, sub forma familiei de instrumente cu care Pierre Yves Artaud „se joacă” lejer, preocupat permanent să-și îmbogățească propriul arsenal de culori) parcurge repertoriul ca pe o hartă a atitudinilor stilistice cu minime și maxime tensionale,

desenând o traiectorie ce-l pune în valoare pe deplin.

Invitații săi: clarinetul (mănuit sensibil și precis, cu deosebit profesionalism, de către **Dan Avramovici**), pianul (în ipostaza de partener acompaniator, urmărind atent intențiile solistice – în versiunea lui **Dolores Chelariu**) și viola (cu **Ladislau Csendes** dând „replica” celor două instrumente de suflat într-un puzzle fonic cu multiple valențe acustice) au contribuit la metamorfozarea suitei de repere componistice într-o formulă spectaculară unitară, a cărei axă de simetrie era, evident, personajul principal – flautul. Am aplaudat, în această ordine de idei, ineditul unor demersuri precum cel al lui Klaus Huber („*Ein Hauch von Unzeit III*”)

